

Απ' αυτά που σου εχύσαν απάνου
 ένα παίρνω θανάτου λουλούδι,
 και πικρά το στερνό σου τραγούδι,
 γλυκέ υιέ του αδελφού μου, αρχινώ. 5
 Έχει απείραχτο χρώμα το φύλλο,
 όπως ήτανε ζώντας το χείλο,
 που της νιότης γλυκά το λουλούδι
 εγελούσε δροσάτο, λαμπρό·
 τώρα εσβήσθη, κι αργά το τραγούδι 10
 το στερνό σου με κάνει να πω.
 Του Μαΐου ροδοφαίνεται η μέρα
 που ωραιότερη η φύση ξυπνάει
 και την κάνουν λαμπρά και γελάει
 πρασινάδες, αχτίνες, νερά· 15
 άνθη κι άνθη βαστούνε στο χέρι
 παιδιά κι άντρες, γυναίκες και γέροι·
 ασπροεντύματα, γέλια και κρότοι.
 Όλοι οι δρόμοι γιομάτοι χαρά·
 ναι, χαρείτε του χρόνου τη νιότη, 20
 άντρες, γέροι, γυναίκες, παιδιά.
 Πλέκει ο δύστυχος ένα στεφάνι
 και αποπάνου του η μάνα του γέρνει·
 «Πάντα η τύχη απ' αυτά να σου σπέρνει
 και για σε να 'ναι ο χάρος αργός.» 25
 Πώς με λύπη θωρεί το στεφάνι;
 Ξάφνου ιδού στο κεφάλι το βάνει
 και πηδώντας τη μάνα του κράζει
 και χορεύει στη μάνα του ομπρός·
 «Βγάλ' το, μάτια μου,» η μάνα φωνάζει, 30
 «δε μ' αρέσει, όχι, εκείός ο χορός.»
 Αλλά ανήσυχα υψώνει τα μάτια,
 λες και κάτι στα Ουράνια γυρεύει.
 Όμως πάντα χορεύει, χορεύει, με θυμό, με λαχτάρα πολλή.
 (Τα μουγκρίσματα του θανάτου αγρικόντανε μακρόθεν.)

35 —Φύσα, φύσα, και σκόρπισε, αέρα,
 τα μουγκρίσματα αυτά τα βαθιά.—
 Δεν ακούει· στον αστρώδη αιθέρα
 βασιλεύει γλαυκή σιγαλιά.